

De første dage havde vi østlig vind let brise med klar luft, derefter gik vinden om med tiltagende kuling og snefygning og storm, som vi havde i flere dage og kom derved ud af kurs. Natten mellem den 6. og den 7. november kl. ca. 1 om natten, begyndte skibet at grundstøde (red: ramme havbunden), og vi var da snart klar over, at vi var inde på Ølands sydkyst, og da det var pålandsvind og høj sø (red: kraftig bølgegang), var vi også klar over, at skib og ladning ville gå tabt, og at det kun gjaldt om selv at bjerge livet. Udsigterne var ikke gode.

I de første 2 ½- 3 timer efter den første grundstødning, havde enhver af os nok at gøre med, at holde sig fast, for ikke blive slået overbord af den svære brådsø (red: bølger som "knækker" ind over skibet, og dermed særlig farlige) som jævnlig slog over skibet og vi var derved hvert øjeblik under vandet. I den første og værste tid kunne bjerge vi os oppe på halvdækket (red: forreste del af dækket) ved at ligge fladt ned og holde os fast i gelænderstøtterne (red: træliste, som er opsat, så man har noget at holde fast ved i uvejrl). Vores hovmester (red: den ombord som tager sig af alt, hvad der handler om mad og forsyninger) tog søen engang (red: røg over bord), men han var så heldig, at komme på tværs mod gelænderstøtterne i læ og da han ikke havde slået sig, fik han fat på en ende (red: stykke reb) og fik sig halet op til luvart (red: den side vinden kommer fra) inden den næste sø kom. Havbunden var sandbund med store sten og med den høje sø, som stadig løftede skibet fra bunden og igen faldt imod bunden, så det til tider ligefrem sortnede for ens øjne samtidig med at det knagede og bragede omkring os allevegne. Efter de første 3-4 timers forløb, ændrede situationen sig en del ved, at skibet eller rettere sagt vraget drev længere ind på mere grund vande (red: lavvande) og kom derved inden for den sværeste grundbråd (red: bølger helt tæt på land, som knækker mere pludseligt og dermed voldsommere og farligere).

I løbet af natten kæmper mandskabet for at holde sig inden borde på det havarerede skib. Først om morgenen ved 5-tiden lykkedes det at få sat en redningsbåd sikkert ud. H.P.Thomsen beretter videre:

Redningsbåden var jo vores eneste håb, og kan her bemærke; at den var den første patent-redningsbåd med lufttætte kasser, jeg havde hidtil været med til at have ombord. Hvis vi kun havde haft en almindelig redningsbåd, havde vi ikke blevet bjerget, selv med båden havde vi ikke kunne holde os oven vande. Bådens bæreevne var beregnet til 12 mand. Vi var 10 mands besætning og 1 passager. Da vi fik båden ned fra ruftaget (red: taget på lugen ned til under dæk) og heldig i vandet, blev der sat en lang og solid line på den, og 3 mand kom med ud i båden for ved hjælp af årene at holde båden fri af vraget når søen løb ud eller tilbage efter en sø. Ellers ville båden blive suget ind under vraget. Jeg var én af de tre som kom i båden, og vi havde nok at gøre med at holde den fri, når vandet løb ud, og fik ofte en sø over så båden blev fyldt med vand, men vi var alligevel lige så godt stillet, som de af mandskabet, som var på vraget, for selv om vi fik en del vand over os, så var vi ikke nær den kulde som de andre der sad ombord og ikke kunne røre sig fordi vraget lå så skævt, at de ikke kunne gå nogen steder. Det eneste mad vi havde var en våd kiks og vores drikkevand var også ødelagt af saltvand. Henad på formiddagen tog snevejret noget af, så vi kunne se lidt fra os, men alt var hvidt af sne og skumsprøjt. Henad kl. 11 ændrede vejret sig noget, og det blev efterhånden klarere i luften og vi kunne se videre fra os. Det første vi kunne skimte i den retning, som vi mente var stranden, var noget mørkt, som forandrede sig og lidt efter lidt kunne vi tydelig se, at det var mennesker, som gik omkring inde på stranden ca. 1 Km. fra os.

Derefter holder den forkomne besætning skibsråd (red: besætningen beslutter i fællesskab, hvad der skal gøres) og vedtager enstemmigt at forsøge at komme i land mens der er lidt sigtbarhed og der er et mindre ophold i stormen

Vi kom heldigt i båden allesammen. Så snart det blev observeret i land, at vi var undervejs ind mod land, skiltes folkemængden sig til højre og venstre og 1 mand blev stående alene med et rødt flag på en stage, vi forstod da straks, at han med dette flag ville lede os ind til Land, fri af de mange sten, og som manden svingede med flaget til højre eller venstre blev der styret og vi var heldige indtil båden sad fast, og vi troede da at vi var inde på fast land, og begyndte at gå ud af båden, men vi sank i dynd og mudder til livet og svenskerne måtte ud til os, for at hjælpe flere af os op og i land, da vi var en del forkommen af kolde. Vi var strandet udfør en lille bondeby og fiskeplads som hed Scherlev. Fiskerne havde en markeret indsejling mellem stenene som manden med flaget havde ledet os ind igennem, og fra der hvor båden sad fast, var der udlagt brædder til at gå på ind til land, men det kunne vi selvfølgelig ikke se, da alt var hvidt af sne og skumsprøjt fra søen.

Skibet stak 12 fod dyb, men da vi forlod vraget, lå dette på kun 4 fod. Boven (red: skibets forende) var brækket af og bunden og læsiden til styrbord var borte. Ved stranden eller på stranden lå meget vraggods fra skibet, ja endog

sønderbrudte skibskister fra lukafet (red: beboelsesrum for det menige mandskab). Det kan her tilføjes: at ingen af os havde fået en eneste ting med af sine ejendele fra skibet, uden det gamle våde tøj vi havde på, men var dog glade for, at vi nu havde bjerget livet.

Efter deres redning bliver besætningen bragt op til den nærliggende bondeby, der består af 5-6 gårde og de bliver fordelt på tre forskellige gårde og får logi for de følgende dage. H.P. Thomsen beretter om betænksomme værter, en følelsesfyldt afsked med deres værter og følgende om den videre rejse:

Hen på aftenen nåede vi Kalmar færgestation og blev indkvarteret der for natten således: Kaptajnen og styrmanden fik et værelse med seng, vi andre 9 Mand fik anvist et værelse tilsammen, og som sengeklæder fik hver mand en stor skumpe (red: halm bundet sammen), de blev selvfølgelig opløst og lavet sjov med, og det blev sent førend vi faldt i søvn. Om morgenen var halmen således gået op, så værelset var fyldt med halm til helt op under loftet, så vi lå under den, som nogle grise, så vi hverken kunne se vinduer eller døre for at komme ud. Om formiddagen kom vi med færgen over til Kalmar, sammen med mange andre forliste søfolk og efter hvad der blev os fortalt, skulle der være strandet 21 fartøjer på Ølands sydkyst i løbet af de sidste 8 dage. Samme eftermiddag kom vi til søforklaring (red: vidneforklaring af besætningsmedlemmer om hvordan havariet var sket) i Kalmar og fik vores afregning, blev afmønstret på konsulatet og fik rejsepenge til København. Her må gøres nogle bemærkninger: Afregningen var ikke stor; thi vi havde modtaget første måneds forskud i København, lidt kontanter i Finland, og noget i Malaga, og hver mand havde købt et lille anker vin (red: tønne vin) som skulle have været med hjem til familien, men vi fik jo intet med i land ved strandingen. Vi havde jo været ombord i godt 4 måneder. Ved afmønstring ville konsulen, at vi skulle hver have haft et sæt nyt tøj, da vi så noget sørgeligt ud i den påklædning vi havde på, men dette protesterede kaptajnen imod, og resultatet blev at vi intet fik. For mit vedkommende købte jeg for egne penge et sæt tøj (trøje, bukser og vest) mere turde jeg ikke købe og var således udstyret, som halv gentleman og halv vagabond med søstøvler og sydvest (red: sømandshat) på, og det gamle tøj i en bylt under armen. Ved afmønstring fik vi udbetalt rejsepenge til København, men ikke flere, end som en direkte billet kostede, ikke noget til mad på turen.